

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἀπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχρῆμα εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιχεριστῶν καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα δεκτικὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησίαι 50. 12.—	Ἔτησίαι 50. 12.—
Ἐξαμήνιος 8.50	Ἐξαμήνιος 8.—
Τριμήνιος 3.50	Τριμήνιος 4.50

Αἱ συνδρομαὶ δοῦνται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαγρίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προσηγορευμένων δαδῶν, έκαστος λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδμηκίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 15

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένον ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἐσκουραττήκαμε λίγη ὥρα καὶ ξεκινήσαμε. Ἐπρεπε νὰ κερδίσουμε λίγα λεπτά γιὰ νὰ κοιμηθούμε ἀπόψε ἢ τουλάχιστο γιὰ νὰ φάμε χυμὸ τὸ πρωῒ, ἂν, ὅπως ἦταν καὶ τὸ πῶ πιθανόν, θὰ κάναμε τὴν οἰκονομία νὰ κοιμηθούμε στὸ ὑπαιθρο.

Ἦστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ὄρμη, φθάσαμε ἔς ἓνα χωριό, πού τὸ βρήκα κατ'ἀλληλο γιὰ τὸ σκοπὸ μου. Ἀλήθεια, ἀπέσω μου φάνηκε ἀρκετὰ φτωχικόν, μ' αὐτὸ δὲν μούκοφα καθόλου τὸ θέρρος. Γιατί δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μαζέψω ἀπὸ καὶ παρὰ λίγες δεκάρες. Ἐπειτα, ὅσο μικρότερο ἦταν τὸ χωριό, τόσο λιγώτερο φοβούμουμ νὰ καντήσω ἀστυφυλάκους.

Ἐτοίματα λοιπὸν τοὺς ἡθοποιούς μου καὶ μὲ τὴ συνειθισμένη τάξην καὶ πομπήν, μπήκαμε στὸ χωριουδάκι. Μᾶς ἔλειπε ὁμως ἡ φλογέρα τοῦ Βιτάλη, καθὼς καὶ τὸ θαυμασιὸν παράστημά του, πού πάντα τραβοῦσε τὰ βλέμματα. Ἐγὼ οὔτε ψηλὸς ἦμουμ, οὔτε κεφάλι εἶχα τόσο ἐκφραστικόν. Ἀπεναντίας ἦμουμ κοντός, ἦμουμ λιγνός, καὶ τὸ πρόσωπὸ μου θὰ ἔδειχνε βέβαια περισσότερην ἀνησυχία παρὰ πεποίθησιν.

Καθὼς περπατούσαμε, κοίταξα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γιὰ νὰ βλέπω τι ἐντύπωσιν κάναμε. Πολὺ μέτρια! Σήκωναν τὸ κεφάλι, μᾶς ἔρριχναν μιὰ ματιὰ καὶ τὸ ξανακατέβαζαν. Κανείς δὲν μᾶς ἀκολουθοῦσε.

Ἄμα φθάσαμε ἔς ἓνα μικρὸ πλάτωμα, πού εἶχε στὴ μέση μιὰ βρύση καὶ μερικὰ πλατάνια, πήρα τὴν ἀρπα μου καὶ ἀρχισα νὰ παίζω ἓνα βάλσι. Ἡ μουσικὴ ἦταν εὐθυμὴ καὶ τὰ δάκτυλά μου ἔλαφρά ἢ καρδιά μου ὁμως ἦταν λυπημένη καὶ ἓνα μεγάλο βᾶρος μού φαίνόταν πὼς εἶχα στοὺς ὤμους μου.

Εἶπα τοῦ Ζερμίνου καὶ τῆς

Δούλης νὰ χορῆφουν. Μ' ἀκούσαν ἀμέσως καὶ ἀρχισαν νὰ γυρίζουν ρυθμικά.

Μὰ κανένας δὲν ἔκανε τὸν κόπο νὰρθῆν νὰ μᾶς ἰδῆ καὶ ὁμως, στα κατώφλια τῶν σπιτιῶν, ἔβλεπα γυναῖκας πού ἔπλεκαν καὶ μιλοῦσαν.

Ἐξακολουθῆσα νὰ παίζω ὁ Ζερμίνος καὶ ἡ Δούλη ἐχόρευαν ὁλοέναν.

Ἦσως θύπορασε κανένας νὰ μᾶς πλησιάσῃ καὶ ἄλλ' ἔρχονταν ὁ πρῶτος, θέρχονταν καὶ δεῦτερος, καὶ τρίτος καὶ δεκάτος καὶ εἰκοστής...

Μὰ ὅσο καὶ ἂν ἐπαίξα ἐγὼ, καὶ ὅτο καὶ ἂν ἐχόρευαν τὰ σκυλιά, οἱ ἄνθρωποι κάθονταν ἐπὶ τῆς θέσης τους. Οὔτε καν κοίτα-

ζαν πιά κατὰ τὸ μέρος μας. Ἦταν γι' ἀπελπισία!

Δὲν ἀπελπιζόμουμ ὁμως παρὰ ἐπαίξα ὁλοένα πῶ δυνατό, μὰ τόσο δυνατό, πού οἱ χορδᾶς τῆς ἀρπας μου κινδύνευαν νὰ σπάσουν.

Ἄξαφνα ἓνα παιδάκι μικρὸ, μὰ τόσο μικρὸ πού μού φαίνεται πὼς δοκίμαζε τὰ πρῶτα του βήματα, ξεκίνησε ἀπ' τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἔρχόταν κατὰ μᾶς.

Ἡ μητέρα του, χωρὶς ἄλλο, θὰ τὰκο-λουθοῦσε ἔπειτα ἀπ' τὴν μητέρα, θὰ ἐπλησίαζε καὶ καμμίαν φιληνάδα καὶ ἔτσι θῆχαμε κόσμον καὶ εἰσπραξῆ.

Ἐπαίξα τώρα πῶ σιγά, γιὰ νὰ μὴ τυχῶν τρομάξῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ νὰ ἐλκυσθῆ περισσότερο.

Καὶ νὰ το, ἔρχόταν, ἔφθανε. Λίγα βήματ' ἀκόμα καὶ θάταν κοντὰ μας.

Τότε ὁμως ἡ μητέρα σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἔφαρμασμένη βέβαια καὶ ἀνησυχῆ πού δὲν τὸ ἀκούγε πῶ κοντὰ της.

Ἄμέσως τὸ εἶδε. Μ' ἀντι νὰ τρέξῃ ἔοπισω του, ὅπως φανταζόμουμ ἐγὼ, περιορίσθηκε νὰ τὸ φωνάξῃ ἀπ' τὴ θέσιν της καὶ τὸ παιδάκι, συνειθισμένο φαίνεται νὰ κοῦψῃ, γύρισε κοντὰ της.

Πᾶσι καὶ αὐτῇ ἡ ἐλπίδα!

Μπορεῖ ὁμως οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι νὰ μὴν ἀγαποῦσαν τὸ χορὸ. Γιατί ὄχι; Εἶπα λοιπὸν τοῦ Ζερμίνου καὶ τῆς Δούλης νὰ καθίσουν καὶ ἀρχισα νὰ τραγουδᾶ τὴν καὶ τσο-νέ-τ-τα μου. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ποτέ μου δὲν τὴν τραγούδησα μὲ τόσο ζῆλον:

Fenesta vascia e padrona crudele,
Quanta sospire m' aje fatto jettare...

Ἀρχίζα τὴ δευτέρα στρόφην, ἔταν εἶδα ἓναν ἄνθρωπον μὲ κοντὸ σακνάκι καὶ μὲ μαλακὸ καπέλλο, γὰ μᾶς πλησίαζῃ.

Δόξα σοὶ ὁ Θεός!

Ἐβαλα περισσότερην δύναμην στὸ τραγούδι μου.

—Ἐε! μού φώναξε: τί κάνεις ἐδῶ, καλιτσαῖδο;

«Πῆρα τὴν ἀρπα μου...»

Κόπηκα σαστιμένους απ' αυτή τη γλώσσα και τον έβλεπα μάνοικτο στόμα να με πλησιάζει.
 — 'Ακούς τί σου λέω; 'Αποκρίσου!
 — Μά το βλέπεις, κύριε, τραγουδά.
 — 'Εχεις άδεια να τραγουδάς στη πλατεία του χωριού μας;
 — 'Όχι, κύριε.
 — Τότε δίνε του, για να μη σε πάω στο Δικαστήριο.
 — Μά, κύριε, . . .
 — Κύριε 'Αγροφύλακα να λές !. "Ελα ! ξεκουμπήσου από δω, παλιοζητιάνε !.
 — 'Αγροφύλακα; ! Τα καθήματα του Βιτάλη με είχαν μάθει τι θα πη να τα βάζει κανένας μ' αστυφυλάκους κι' αγροφυλάκους. . . Γι' αυτό δεν περίμενα να μου το ξαναπη; παρά κρέμασα στον ώμο την άρπα μου κι' έφυγα από κει που είχα έλθει.

Ζητιάνος !. Μ' αυτό δεν ήταν καθόλου σωστό ! Πότε ζητιάνευε ή γά; Τραγουδούσε μόνο, έπαιζε άρπα, χόρευε, που ήταν και μένα ή δουλεία μου. Τί καιό είχα κάνει. . . Σε πέντε λεπτά της ώρας, ήμουν έξω απ' το άφιλόξενο εκείνο χωριό. Τα σκυλιά μάκολουθούσαν με καταειχασμένη αυτιά, γιατί καταλάβαιναν βέβαια πως κάτι δυσάρεστο μάς είχε συμβή.
 Κάθε τόσο, ο Κάπης με ξεπερνούσε λίγο και γυρίζοντας το κεφάλι πίσω, με κοίταζε περίεργα με τα έξυπνα μάτια του. "Ενας άλλος στη θέση του θά με ρωτούσε. "Ο Κάπης όμως ήταν σκύλος μ' ανατροφή και πειθαρχία. Περιοριζόνταν μόνο να φανερώνη την άπορία του κι' έβλεπα τις ματέλες του να τρέμουν από τον κόπο που έκανε για να κρατη τὰ γαυγίσματα.

"Αμα βρεθήκαμε αρκετά μακριά απ' το χωριό, ώστε να μην υπάρχη πια φόβος από τον 'Αγροφύλακα, έβρεξα με το χέρι κι' άμέσως τὰ τρία σκυλιά με περιούκλωσαν, με τον Κάπη στη μέση, άκίνητο και προσεκτικό. "Ηλθε ή στιγμή να τους δώσω την εξήγηση που περίμεναν.
 — 'Επειδή δεν είχαμε άδεια να παίζουμε, είπα, μάς διώξαν.
 — Λοιπόν; ρώτησε ο Κάπης με κούνημα του κεφαλιού.
 — Λοιπόν θά κοιμηθώμ ε ξώ, όπου βρούμε, χωρίς δείπνο !
 Με τη λέξη «δείπνο», τὰ σκυλιά άρχισαν να γρινιάζουν.

Τους έδειξα τις τρείς μου πεντάρες.
 — Ξέρετε πως αυτές μόνο μάς μένουν.
 "Αν τις ξεθεύαμε απόψε για δείπνο, δε θάχαμε να φάμε αύριο τίποτα. "Επειδή όμως φάγαμε σήμερα, μου φαίνεται πρόνιμο να τις φυλάξουμε γι' αύριο.
 Και φύλαξα τις τρείς πεντάρες στην τσέκη μου.
 "Ο Κάπης κι' ή Δούλη έρριξαν τὰ κεφάλια τους με ύποταγή. "Ο Ζερμπίνος όμως, που ήταν φργας και δεν έδειχνε πάντα κλλό χαρκατήρα, έξακολούησε να γρινιάζει.

Τον κοίταξε αυστηρά, με δεν κατάφερα να τον κάρω να σωπάση. Και τότε γύρισα στον Κάπη.
 — 'Εξηγήσε του, του είπα, αυτό που δεν θέλει να καταλάβη, ότι δεν μπορούμε να φάμε σήμερα δυό φορές, για να μη φάμε αύριο ούτε μία !
 "Αμέσως ο Κάπης σκούνησε με το πόδι τον Ζερμπίνο κι' άρχισε μεταξύ τους μία συζήτηση.
 "Ας μη φανη άκατάλληλη ή λέξη «συζήτηση» εδώ που μιλούμε για δυό ζώα. Γιατ' είναι βέβαιο πως και τὰ ζώα έχουν γλώσσα, τὸ κάθε είδος ιδιαίτερη. "Αν έκαθήκατε ποτέ σε σπίτι στολισμένο με χελιδονοφαιλιές, θά παρατηρήατε βέβαια πως τὰ χελιδόνια, που κελαιδοῦν τόσο ζωηρά την αυγή, δεν τονίζουν άλλως ένα τραγούδι, παρά συνομιλούν μεταξύ τους, συζητούν για σπουδαία πράγματα ή άλλάζουν λόγια στοργής. Κι' όταν μερμηγκιά της ίδιας φυλής άπαγοτοῦνται 'ς ένα μονοπάτι και τρέχουν τὸνα με τάλλο τὰ κερατάκια τους, τί άλλο νομίζετε πως κάνουν, παρά πως κουνεντιάζουν για ὅτι τὰ ενδιαφέρει;

"Όσο για τὰ σκυλιά, αυτά ὄχι μόνο μιλούν, παρά και διαδάζουν. Κοιτάξτε τα, όταν με τή μύτη ψηλά ή, καλύτερα, με σκυμμένο κεφάλι, μυρίζουν τὸ χῶμα, τὰ χαλίκια, τὸς θάμνους. "Αξαφνα τεματουῦν μπροστά 'ς ένα φράκτη ή σε μία μάντρα και στέκονται λίγες στιγμές δεν προσεκτικά. Στον τοίχο εκείνο, έμεῖς δεν βλέπουμε τίποτα; ὁ σκύλος όμως διαδίζει διάφορα περιεργα πράγματα, γραμμένα με άβρατα ψηφία.
 Τι εἶπε τώρα ο Κάπης στο Ζερμπίνο δεν άκουσα, γιατί ἂν τὰ ζώα καταλαβαίνουν τη γλώσσα τῶν ανθρώπων, οἱ άνθρωποι όμως δεν καταλαβαίνουν τη γλώσσα τῶν σκύλων; είδα μόνο ότι στην αρχή ο Ζερμπίνος δεν ήθελε να παραδεχθῆ τὸ σωστὸ παρά επέμενε να ξεθευθῶν άμέσως οἱ τρείς πεντάρες; στο τέλος όμως ο Κάπης έθύμωσε και τουδειξε τὰ δόντια; τότε μόνο ο Ζερμπίνος, που δεν ήταν πολύ γενναίος, αναγκάστηκε να σωπάση.
 "Ετσι λύθηκε τὸ ζήτημα τού δείπνου και δεν έμενε παρά τὸ ζήτημα τού ὕπνου.

Εὐτυχῶς που ὁ καιρὸς ήταν ζεστός κι' ἂν κοιμούμαστε ξώ στο υπαίθρο, τὸ πράγμα δεν θάταν και σπουδαίο. "Επρεπε μόνο να βρούμε κανένα μέρος όπου να μαντα προφυλαγμένοι από λύκους, ἂν ὑπῆρχαν στον τόπο, και, τὸ κυριώτερο, από 'Αγροφύλακους, γιατί οἱ ἄνθρωποι ήταν για μάς ἄκόμα πῶς εἰσφοδοί.
 Δεν είχαμε λοιπόν παρά να περπατήταμε ἵσα εμπρός, ὡς που να βρούμε τὸ κατάλληλο μέρος. Κι' αυτό κάναμε.
 "Ο δρόμος ήταν μακρός, τὰ μίλλια δέχονται τὰ μίλλια; κι' οἱ τελευταίος

ρόδιες λάμπεις του ήλιου είχαν σβυσθῆ από τον οὐρανό, χωρίς να παντήσουμε κατάλυμα.

"Όταν άποράσισα τέλος να σταθώμ, είματτα 'ς ένα μικρὸ δάσος που εἶχε εδώ κι' εκεί μαρικά φαλακρά πλατώματα με γρανίτινα βραχάκια στη μέση. Το μέρος ήταν πολύ μελαγχολικό, πολύ έρημο, μά δεν θα βρίσκουμε καλύτερο; ἔπειτα συλλογίσθηκα πως άνάμεσα στα βραχάκια εκείνα, μπορούσε να βρεθῆ μία σκεπή, που να μάς προφυλάξη απ' την ύγρασία της νύκτας. "Ενωῶ τον Καρδούλη και μένα, γιατί τὰ σκυλιά δεν ήταν φόβος να κρουολογήσουν. "Ο πῆθος όμως ήταν πολύ ευαίσθητος στο κρύο κι' εγὼ πάλι έπρεπε να προσέχω τον έαυτό μου, γιατί είχα συναίσθηση της ευθύνης μου. Τι θά γίνονταν ὁ θιασός μου ἂν έπεφτα άρρωτος ή ἂν ήμουν ὑποχρεωμένος να νοσηλεύω τον Καρδούλη;

Βγήκαμε λοιπόν από τὸ δρόμο και τριγυρίζαμε ὅλα εκείνα τὰ βραχάκια. Εἶδα τότε ένα μεγάλο γρανίτη, γυρντὸ λιγάκι, που στη βάση του σχηματίζονταν ἔτσι σὰ μία σπηλιά, σκεπασμένη από την κορφή του. Στη σπηλιά αυτή οἱ άνεμοί είχαν σπρώξει ένα σωρὸ ξερόφυλλα. Τι καλύτερο να βρούμε; Και στρώμα είχαμε και σκεπή. Δεν μάς έλειπε παρά ένα κομμάτι ψωμι για να δειπνήσουμε. Μά έπρεπε να προσπαθήσουμε να τὸ ξεχάσουμε; ἔπειτα τι λέει και μὴ παραιμία; "Ο ὅ π ν ο ς δ ε ἱ π ν ο ς (*).
 Πριν κοιμηθώμ, είπα τὸν Κάπη πὸς αὐτός χρῴστοσε να μάς φυλάξη κι' ὁ πιστός σκύλος, ἀντι νάρθη να ξαπλώση μαζί μας στα ξερόφυλλα, έμεινε έξω απ' τὴ σπηλιά σὰ φρουρός. Μπορούσα τώρα να είμαι ήσυχος πως κανένας δεν θά μάς έπλησιάζε χωρίς να εἰδοποιηθῶ.

Πλάγιασα λοιπόν στο στρώμα, με τον Καρδούλη κοντά μου, σκεπασμένο με τὸ σακκάκι μου, με τον Ζερμπίνο και τὴ Δούλη στα πόδια μου. "Αλλά πάλι δεν μπόρεσα να κοιμηθῶ άμέσως; ή άνησυχία ήταν μεγαλύτερη από την κούρασή μου.

Αὐτή ή πρώτη ήμέρα τού ταξιδιού μας στάθηκε άγχημη. Τι θάταν ή αυρινή; Πεινούσα, διψούσα και δεν είχα παρά τρείς πεντάρες. Τὸ κακου τις έπιανα και τις μετρούσα μηχανικά στην τσέκη μου; δεν πληθαιναν; μὴ, δυό, τρείς. . . 'ς αυτό τον αριθμό σταματοῦσα πάντα.

Πὸς θάτρεφα τὸ θιασό μου, πως θάτρωγα κι' εγὼ, ἂν δεν θα μπορούσαμε ούτε αύριο, ούτε τις ακόλουθες ήμέρες, να δώσουμε παραστάσεις; Φίμωτρα, ἄδειες, πὸς θά τὰβρισκα; Θα πεθαίναμε λοιπόν της πείνας μέσα σε κανένα δάσος, κάτω από κανένα θάμνο;

Κι' ἐνῶ συλλογίζομουν τὰ θλιβερὰ

(* "Ενα μεταφρασὴς ὁ Ραγκαβῆς τὸ Γαλλικὸ «qui dort d'une», δε θεά μπορούσε κανείς να τὸ πῆ θρασίτερο. —Σ.Α.Μ.

αὐτά, κοίταξα τὰστέρια που έλαμπαν από πάνω μου στον οὐρανό. Δεν έφουοῦσε καθόλου. Παντὸς ήσυχία, ούτε ψιθύρος φύλλου, ούτε φωνὴ πουλιού, ούτε κρότος άμαξιού πέρα στο δρόμο. Κι' ὅσο μακριά μπορούσε να φθάνη ή βραση μου στα γαλάζια βάθη, τὸ κανὸ. "Αχ, πόσο μονάχοι είμαστε! τί έρημιά και τί έγκατάλειψη !
 Αἰσθάνθηκα τὰ μάτια μου να γεμίζουν δάκρυα κι' άξαφνα άρχισα να κλαίω. Καίμην μόνα —Μπαρμπερὶνα! καίμην Βιτάλη !. . .

"Εμουν ξαπλωμένος μπρούμυτα και, με τὸ κεφάλι στα δυό μου χέρια, έκλαιγα άκράτητα, όταν αἰσθάνθηκα μία θερμή πνοή να περνῶ τὰ μαλλιά μου. Γύρισ' άμέσως και μία μεγάλη γλώσσα, μαλακή και ζετή, κόλλησε στο πρόσωπό μου. "Ηταν ὁ Κάπης που μάκουσε να κλαίγω κι' ήλθε να με παρηγορήση, ὅπως και την πρώτη νύκτα τού ταξιδιού μου με τὸ Βιτάλη.
 Τὸν άγκάλιασα απ' τὸ λαιμό και τον φίλησα στην ὑψη μουτούδα. "Εβγαλε δυό τρία πνιγμένα βογγητά και μου φάηνα πως έκλαιγε κι' αὐτός μαζί μου.
 "Επιτέλους άκοιμηθήκα.

"Όταν εξύπνησα, έρεγγε καλά κι' ὁ Κάπης, καθισμένος μπροστά μου, με κοίταζε. Τα πουλιά κελαιδοῦσαν στα δέντρα και από μακριά, πολύ μακριά, ακούγονταν μία καμπάνα εκκλησίας. "Ο καλοκαιριτικός ήλιος, ἂν και μόλις είχε βγη, σκορπούσε θερμὸς άκτίνας που ζωογονούσαν και σώμα και ψυχή.
 Η πρωινή μας τουαλέττα έβγινε γρήγορα και ξεκινήσαμε πρὸς τὸ μέρος που άκούγονταν ή καμπάνα. "Εκεί βέβαια θάταν χωριό, θάταν και φούνος. Πεινούσαμε τόσο πολύ !

Είχα κάμει την απόφασή μου: Ὁ θάξοδαια τις τρείς μου πεντάρες κι' ἔπειτα. . . είς ὁ Θεός.
 "Όταν φθάσαμε στο χωριό, δεν χρειάστηκε να ρωτήσω πὸς ήταν ὁ φούνος. "Η μῆτη μ' ὠδήγησε ἵσα εκεί. Γιατί, πεινασμένος, είχα την ψερρητη δυνατή σαν τῶν σκυλιῶν μου, ὅσο για να αισθανουμαι από μακριά τὴ μυρωδιά τού φρέσκου ψωμιού.

Δευαπέντε λεπτῶν ψωμι, όταν ή λίτρα εἶχε εἰκοσιπέντε, δεν ήταν παρά ένα μικρὸ κομματάκι για τον καθένα και τὸ πρόγευμά μας τελείωσε γρήγορα. Κι' ήλθε ή στιγμή να ιδῶ, να ξετάσω, πως θα μπορούσα να δώσω εκεί μια παραστάση και να μαζέψω λίγα λεπτά για παρακάτω. "Αρχισα λοιπόν να τριγυρίζω τὸ χωριό, για να βρω τὸ καταλληλότερο μέρος, και συγχρόνως να ξετάσω τις φαισηνωμίες τῶν ανθρώπων, για να καταλάβω ἂν θά μάς ήταν φίλοι ή έχθροί.
 "Σ αυτό καταγινομουν, όταν άξαφνα

άκουα πίσω μου φωνές. Γύρισ' άμέσως κι' είδα τὸ Ζερμπίνο, που έρχονταν τρέχοντας,γιατί τον κυνηγοῦσε μία γρηά. Δεν άργησα να καταλάβω την αἰτία αὐτοῦ τού κυνηγητού: "Ο Ζερμπίνος κρατούσε στο στόμα ένα κομμάτι κρέας ! Φαίνεται πως ὁ εἶχε κλέψει από τὸ σπίτι της γρηάς σε σιγμῆ που εγὼ, βυθισμένος στις σκέψεις μου, δε εν έκρότεχα πολύ τὰ σκυλιά μου.

— Πιάστε τον κλέφτη!.. φώναξε ή γρηά. Πιάστε τον !. . . πιάστε τους ὄλους !
 Τὰ τελευταία αὐτά λόγια μ' έκαμαν να σκεθῶ πως κι' εγὼ ήμουν ένοχος, ή τουλάχιστο ὑπεύθυνος για τὸ σφάλμα τού σκύλου μου, κι' άρχισα να τρέχω κι' εγὼ.
 [*Επεται συνέχεια*]

ΜΙΑ ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Κηφισιά, 20 Φεβρ. 1919.

"Αγαπητή «Διάπλασις»,
 Στα νειάτα μου, διάβασα κι' εγὼ τὸ «Χωρίς Οικογένεια», μεταφρασμένο στην «Εστία» από τον 'Αλέξ. Ρ. Ραγκαβῆ με τον τίτλο «'Ανευ Οικογενείας» και, ρυθικά, στην ύπεραρχαίζουσα γλώσσα της εποχής (1880). Τώρα διαδίζω τὴ μεταφρασὴ τού κ. Σενοπούλου και, θυμύμενος ἄκόμα ὀλόκληρες φράσεις από περιγγραφές και διαλόγους στην καλιὰ εκείνη,βλέπω κτυπητὸς διαφορές που μὸς κάνουν μεγάλη εντύπωση. . . Πόσο πὶο δυνατή είναι, αλήθεια, ή Δημοτικὴ Γλῶσσα στην εκφραστικότητα, στην άρμονία, στην πρωτοτυπία, σε ὅλα ! Ὁθόλεγε κανένας; φυσικά, μά ζωντανή γλώσσα που μιλιέται, μπορεί να μην είναι πὶο εκφραστικὴ από μία τεχνητή, παρμένη ὄχι απ' τὴ ζωή, ὄχι απ' τὸ σπῆμα τῶν ζωντανῶν, παρ' από τὰ βιβλία τῶν πεθαμένων; Και όμως, πόσο λίγοι ξέρουν ή παραδέχονται ἄκόμα πως ή Δημοτικὴ δεν είναι μονάχα πὶο εκφραστικὴ από την καθαρεύουσα, παρά και πὶο ἄρμονικὴ και πὶο πρωτότυπη !
 Δεν επιτρέπει πρῶτο χασμωδίες; εὐκολώτερα κάνει κανείς ὕφ ο ς με τὴ Δημοτικὴ κι' εἶναι τόσο δικὸ της χαρακτηριστὴ, στη σύνταξη και σε ὅλα, που και τὸ μεταφρασμένο πράγμα 'ς αὐτὴ φαίνεται σαν πρωτότυπο, ἐνῶ αὐτὸ βέβαια δε συμβαίνει με την καθαρεύουσα, που λές κι' είναι γαλλικὴ μ' ἑλληνικὰ γράμματα.

"Όλες αὐτὲς οἱ διαφορὲς φαίνονται σε κάθε ἱσελίδα τού «Χωρίς Οικογένεια» και τού «'Ανευ Οικογενείας» είναι όμως και μὴ, ὅπου κι' ένας τυπλὸς δε μπορούσε να τις ἴδῆ. "Ενωῶ την άφιέρωση, τὸ τρυφερό εκείνο γραμματάκι που γράφει στην αρχὴ ὁ Μαλό για τὴν κόρη του Λουκία. Οἱ περισσότεροι άναγνώστες σου ξέρουν γαλλικά. "Ας τὸ ἴδοῦμε λοιπόν πρῶτα στο πρωτότυπο:
 A LUCIE MALOT
 Pendant que j'ai écrit ce livre, j'ai constamment pense a toi, mon enfant, et ton nom m'est venu a chaque instant sur les levres. — Lucie sentira-t-elle cela? — Lucie prendra-t-elle interes a cela? Lucie, toujours. Ton nom, prononce si souvent, doit donc être inscrit en tête de ces pages: je ne sais la fortune qui leur est réservée, mais, quelle qu'elle soit, elles m'auront donne des plaisirs qui valent tous les succès, — la satisfaction de penser que tu peux les lire, — la joie de te les offrir.
 HECTOR MALOT
 "Ἰδὸς τώρα κι' ή καλιὰ μετάφραση τού 'Αλέξ. Ρ. Ραγκαβῆ:
 ΣΤΗ ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΛΟ
 "Ότε έγραψον τὸ βιβλίον τούτο, σέ, τέκνον μου, εἶχον πάντοτε κατά νουν και τόνον σου αδιάρκοπος μοι άνέβαινεν εἰς τὰ χείλη. Θα τὸ αἰσθανῆ ή Λουκία τούτο; Ὁ άρεση τούτο εἰς τὴν Λουκίαν; Πάντοτε τὴν Λουκίαν. "Αφοῦ τόσάκις έπρόφρασα τ' ὄνομά σου, πρέπει να τὸ άγγράψω και ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σελίδων τούτων. Δεν ήξερω τις τύχη τὰς επιφυλάττεται, ἀλλ' ὀλαδήποτε και ἂν ή, μοι παρεσχον ήδονάσανταξίας πάσης επιτυχίας, — τὴν εὐχαρίστησιν τού να συλλαγίζομαι δι δύνασαι να τὰς άναγνώσης, τὴν χαράν τού να σοι τὰς άναθέσαι,
 ΕΚΤΩΡ ΜΑΛΟ
 "Ας θυμηθώμ τελοσ; και τὴν καινούργια μετάφραση τού κ. Σενοπούλου, ὅπως δημοσιεύηκε στο πρῶτο φύλλο, κι' ἄς παραβάλωμ ε:

ΣΤΗ ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΛΟ
 "Όσο έγραψ' αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὅλο σένα, παιδί μου, συλλογίζομουν και κάθε στιγμή τόνονά σου άνέβαινε στα χείλη μου: — "Η Λουκία θά τὸ αἰσθανῆ αὐτό; — Θα της άρεση αὐτὸ τὴ Λουκίας; — Πάντα ή Λουκία. ὚νομά σου που τὸ πρῶτα τόσο συχνά, πρέπει λοιπόν να γραφτῆ στην αρχὴ αὐτοῦ τού βιβλίου. Δεν ξέρω ποιά τύχη τὸ περιμένει. Μά ὅπου κι' ἂν θά είναι, οἱ σελίδες αὐτὲς μου δίνουν τῶρα μὴ διπλὴ εὐχαρίστηση; που είναι άνωτερη από καθ' επιτυχία: συλλογίζομαι πως μπορεί να τις διαβάσης και σοῦ τις προσφέρω με χαρά.
 ΕΚΤΩΡ ΜΑΛΟ
 Και ρωτῶ: Ποιά από τις δυό είναι ζωνρότερη, εκφραστικώτερη, ἄρμονικώτερη, καθαρότερη στο νόημα, πρωτοτυπότερη, δηλαδή ἑλληνικώτερη; Και ποιά από τις δυό θα διάβαζε με περισσότερη συγχίνηση ή Λουκία Μαλό, ἂν ήταν ἑλληνοπούλα: εκείνη που τὴ λέει «τέκνον μου», ή εκείνη που τὴ λέει «παιδί μου» . . .

"Εδὼ πῶς είναι που, καθὼς λένε κι' οἱ Γάλλοι, ή έκλογή γίνεται με κλειστά μάτια ! Γι' αὐτό, ένα μόνο μὸς κάνει τὴ μεγαλύτερη άπορία: Πὸς οἱ "Ελληνικὸς λόγοι άργησαν τόσο πολύ να καταλάβουν τὴν εκφραστικότητα της ζωντανῆς γλώσσας κι' επέμειναν τόσα χρόνια να γράφουν σε μὴ γλώσσα τεχνητή, ψυχρή, ὅπως διόλου άκατάλληλη για λογοτέχνημα !

οἱ Γάλλοι, ή έκλογή γίνεται με κλειστά μάτια ! Γι' αὐτό, ένα μόνο μὸς κάνει τὴ μεγαλύτερη άπορία: Πὸς οἱ "Ελληνικὸς λόγοι άργησαν τόσο πολύ να καταλάβουν τὴν εκφραστικότητα της ζωντανῆς γλώσσας κι' επέμειναν τόσα χρόνια να γράφουν σε μὴ γλώσσα τεχνητή, ψυχρή, ὅπως διόλου άκατάλληλη για λογοτέχνημα !

οἱ Γάλλοι, ή έκλογή γίνεται με κλειστά μάτια ! Γι' αὐτό, ένα μόνο μὸς κάνει τὴ μεγαλύτερη άπορία: Πὸς οἱ "Ελληνικὸς λόγοι άργησαν τόσο πολύ να καταλάβουν τὴν εκφραστικότητα της ζωντανῆς γλώσσας κι' επέμειναν τόσα χρόνια να γράφουν σε μὴ γλώσσα τεχνητή, ψυχρή, ὅπως διόλου άκατάλληλη για λογοτέχνημα !

Και σημειώστε, αγαπητή «Διάπλασι», πώς ο 'Αλέξ. Ρ. Ραγκαβής ήταν ένας από τους καλύτερους χειριστές της καθαρεύουσας. Αν αυτός λοιπόν έγραφε «τις τόχης τας επιφυλάττειται» και «την χαραν του να σοί τας αναθέσω», φαντάζεσαι πια κανείς τι έγραφαν άλλοι!..

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΣΕΥΑΣ δ. φ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ
Ο ΚΛΗΡΩΤΟΣ ΤΟΥ 20

Κάθεται ο έφηβος σε μία καρέκλα και με το ξανθό κεφάλι χωμένο στις παλάμες, τους άγκωνες ακκουμπισμένους σ' ένα τραπέζι, συλλογιέται... Πάνω στο τραπέζι βρίσκεται πεταμένο ένα βιολί, που λίγο πριν με μεγάλη φροντίδα κι' άγάπη τάχα στα χέρια του ό νέος. Πιο πέρ' από το βιολί βρίσκεται κι' ένα δοξάρι. Και μπροστά απ' το τραπέζι, πετριμένοι εν' αναλόγιο φορτωμένο «γυμνάσματα» και «κομμάτια»... Μά ό βιολιστής δέν έχει καθόλου ζρηξη να ξαναπαίξει ούτε καν προσέχει στην άφωνη έκπληξη των όργάνων για τη σημερινή του άδιαγορία...

Μά γιατί είναι τόσο βυθικά συλλογιμένος σήμερα; τι κατόρθωσε να διώξει απ' την ψυχή του άπονομα τη συνειδημένη του άφροντισία και την παιδιάτικη ευθυμία του;

Γιατί παιδί, δεκαοκτώμισυ μόλις χρόνων, είναι ακόμα. 'Αλλά όχι, δέν είναι πια παιδί!.. Να πού ή Πατρίδα τον θαρραί άντρα και τον καλεϊ τώρα, μαζί μεδλους τούς «κληρωτους του 20» να την ύπηρητηση στρατιωτής.

Σε λίγες μέρες—ένα χρόνο νωρίτερα απ' το κανονικό, γιατί έτσι ή Πατρίδα αποράτισε,—θα τραχίξει κλήρο και θα ντυθη. 'Απ' αυτό λοιπόν όλ' ή μελαγχολία του κι' ή συλλογή. Γυρεύει με ποιά τρόπο θα μπορούσε να ξεφυγή ή τολλάχιστο να γλυτώση δυό-τρία χρόνια. Σκέπτεται αν ήταν τρόπος να φευγε για το 'Εξωτερικό, όπου, κοντά στο μεγαλύτερο του αδελφό—τον περίμενε «άνοικτη σειρά», ή, αν ήταν βέβαιος πως ετούς φοιτητάς θα δάουν ανατολή, να προσπαθούσε να γραφτη σ' όποια Σχολή...

Μά τόσο λοιπόν δειλός είναι, τόσο αντιπατριωτικά αισθήματα έχει αυτός ό ξανθός έφηβος; Και όμως, αν τον έκρινε κανείς μόνο απ' τη μορφή του ή κι' από την κλίση που φαίνεται να χνί τη μουσική, θα τον ένομιζε πολύ ανώτερο...

'Α, όχι! Ο βιολιστής μας δέν είναι ούτε δειλός, ούτε κακός πατριώτης. Δέν φοβάται γιατί «άκόμα τα πράγματα φαίνονται σάν' ανακατωμένα και μπορεί να χουμε κι' άλλον πόλεμο». Ούτε ψηφάει καθόλου τα γυμνάσια, τούς κόπους, τις κακουχίες, την πειθαρχία. Δέν είναι της

γενιάς του και του χαρακτήρα του να τα ψηφάει αυτά.

Είναι ένα φιλότιμο παιδί, που από το 1912 ακόμα, ζήλευε τ' αδελφία του που πολέμουσαν, και πού σε μία ανάγκη, και χωρίς να τον καλέση ή Πατρίδα, θα προσφέρουνταν αυθόρμητα να πολεμήση κι' αυτός.

Τότε πώς, δυσανασχετεί τώρα κι' από του είδε δημοσιευμένη την πρόσκληση της Πατρίδας, κάνει σκέψεις τόσο κακές; πώς;

Είναι γιατί θυμάται πως, έκτος απ' την Πατρίδα, πού κοντινή και πιά αισθητή απ' αυτή, βρίσκεται ή Οικογένεια. Έχει και σ' αυτήν ύποχρεώσεις!..

Κι' ή οικογένειά του, γονατισμένη από τούς πολέμους, άδυνατισμένη από άλλαπάλληδες άρρώστειες, τη χρειάζεται σύμφωνα τη μικρή του βοήθεια. Για ν' ανακουφισή αυτή την οικογένεια, αποφάσισε από τον 'Ιούλιο, μόλις έβγαλε το Γυμνάσιο, πνίγωντας κάθε του ανώτερο κόθο, να ριχτή σε κάποια κουραστική βιοποριστική εργασία. Και τώρα, πού ό,τι άρχισε κάτι να κερδίξη, να, ήρθε το στρατιωτικό να τα χαλάση όλα. Τούλάχιστο να τον ήπριναν και φέτος! Κι' ως πήγαινε του χρόνου, κανονικά. Σ' ένα χρόνο μετά μπορεί ν' αλλάξουν πολλά πράγματα και να λείψουν διάφορες οικονομικές στενοχώριες. Μά τώρα, τώρα τί να κάνει;

Και κέρτει σε βυθικά συλλογή.

Στο μαγερισό ακούγονται ζωηρές όμιλιες. Είναι ή μητέρα με την κυρά-Κατερίνα. Η δεύτερη—σάν ύπηρέτρια πού είναι—μιλάει πάντα σε φοβισμένα και δύσκολα κανείς, από τη μέσα κάμαρα, διακρίνει τί λέει. Της μητέρας όμως ή καθαρή φωνή άποσπών το γυϊό από τις μελαγχολικές του σκέψεις και τον κάνει να προσέξη και νακούση από το στόμα της:—«'Ας κάνει, λέω Κατερίνα μου, κανένας ό,τι πρέπει κι' ό Θεός ως τά φέρνη όπως θέλει κι' όπως ξέρει».

'Αστραποδόλησαν τού νέου τα μάτια σ' αυτά τα λόγια, πού άλλη φορά θα τ' άκουγε ίτως ψυχρά κι' αδιάφορα. Τώρα τα δέχτηκε, τώρα τα πίστεψε, γιατί ήταν κι' ανάγκη να τα πιστέψη. Σά μία σαινίδα σωτηρίας, τ' άπαξε στην άγωνία του κι' αποφάτισε εθώς να κάνη πρόθυμα εκείνο πού πρέπει, να ύπακούη δηλ. στην Πατρίδα πού τον καλούσε, και τις άλλες έγνωσε ν' αναθέσει στο Θεό, πού ξέρει να τα διορθώνη όλα και θέλει πάντα να προστατεύη όποιον άδίστακτα προχωρεί στο καθήκον.

Γαληνεμένος, αφού πήρε την ώραία απόφαση, ό νέος άρπασε το βιολί του και μ' ένθουσιασμό ξέχυσε σ' όλη τη γειτονιά τούς τόνους ενός χαρούμενου, θριαμβευτικού τραγουδιού. Ε. Α.

ΚΙΣΣΟΣ

Κισσέ, πού με βουκολική χάρη κι' απλή τυλγίεις τα παλαιά μνημεία και στον άρχαίο τόν πλατάνο, πού έτσι σφιχτά έσυ πνίγεις, μου χύνεις μία μαγεία.

«Όμως, κισσέ όλοσκοτεινά, προπάντων σ' άγαπώ σε κάποια κρήνη κρεμασμένο, και το νερό άφινοντας να ρήθ θρηνητικό ος μίσωμο δεξομενής, που έχει ό καιρός ραϊσμένο.

(Jean Moréas) Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
(Μυστιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Έμειναν οι δυό τους λίγα λεπτά, κλεισμένοι εκεί μέσα. Έπειτα ό Κύρος Σμιθ εκάλισε τούς συντρόφους του, αλλά δέν τούς ειπε τίποτα για το μυστικό, πού θέλησε να του εμπιστευθη ό έτοιμοθάνατος.

Ο Γεδεών Σπίλετ εξέτασε τότε τον πλοίαρχο με προσοχή μεγάλη. Ήταν φανερό, πως ό άρρωστος κρατιούνταν ακόμα στη ζωή από μια ψυχική δύναμη, πού σε λίγο δέν θα μπορούσε πιά να νική τή σωματική του εξάντληση.

Η ήμέρα τελείωσε χωρίς να συμβή τίποτ' άλλο αξιοσημείωτο. Οι άποικοι δέν ήπριναν καθόλου το Ναυτίλο. Κι' ήλθε ή νύκτα, μολοντί στην κρύπτη εκείνη θάταν άδύνατο να τα καταλάβη κανείς.

Ο πλοίαρχος Νέμος, χωρίς να ύποφέρει, έσβυνε. Το εύγενικό του πρόσωπο, χλωμό στην προσέγγιση του θανάτου, ήταν γαλήνιο. 'Από το στόμα του ξεφευγαν λόγια σχεδόν ακατάληπτα, σχετικά όμως με διάφορα επεισόδια της παράξενης ζωής του.

Τάκρη τού σώματός του ήταν τώρα κρύα. Σιγά-σιγά ή ζωή τον άφινε κι' έφευγε...

Μιά-δυό φορές μίλητε ακόμα ετούς άποίκους, από λίγα λόγια, και τούς άποχαριτισε με το τελευταίο εκείνο χαμόγελο πού εξακολουθεί ως το θάνατο. Έπιτέλους, λίγο ύπτερ' από τα μέσάνυχτα, ό πλοίαρχος Νέμος έκαμε μία μεγάλη προσπάθεια και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, σά να ήθελε να καθήνη στη στάση αυτή.

Πέρασε ακόμη μία ώρα. Όλη ή ζωή είχε συγκεντρωθη πιά στο βλέμμα του. Μία τελευταία λάμψη φάνηκε στις μάγρες εκείνες κόρες, απ' όπου τασες φλόγες είχαν άλλοτε τζευθη. Κι' έπειτα, ψιθυρίζοντας «ό Θεός κι' ή Πατρίδα!» ξεψύχησε σιγά...

Έσκυψε τότε ό Κύρος Σμιθ κι' έκλεισε τα μάτια εκείνου πού ύπηρξε πρίγκηπας Δακκάρ και τώρα πιά δέν ήταν ούτε Πιόλαρχος Νέμος!

Ο Χάρμπερτ κι' ό Πέγκροφ έκλαιγαν. Ο 'Αύριων σκούπισε κρυφά ένα δάκρυ. Ο Νάβ είχε γονατίσει κοντά στον ρεπόρτερ, πού στέκουνταν σαν άγαλμα.

Ο Κύρος Σμιθ, σηκώνοντας το χέρι εκάνω από το κεράλι του νεκρού, (*)

— Ο Θεός ως παραλάβη την ψυχή του! ειπε.

Και γυρίζοντας προς τούς φίλους του, έπρόσθεσε:

— 'Ας προσευχηθούμε για κείνον πού έχασαμε!

Υστερ' από λίγες ώρες, οι άποικοι, κατά την ύπόσχεσή τους, εκαναν τις τελευταίες θαλήσεις του πλοίαρχου Νέμου.

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του έφυγαν από το Ναυτίλο, αφού πήρχν μαζί τους το αναμνηστικό δώρο πού τούς άρισε ό ευεργέτης τους, το κιβώτιο εκείνο με τάνεκτίμητα μαργαριτάρια.

Τα θαυμάσια σαλόνι, φωτοπλημμυρισμένο πάντα, είχε κλεισθή καλά. Κι' ή σιδερένια πορτίτσα—της κουκούλας, άπάνω στη σκάλα, βιδώθηκε σε τρόπο ώστε ούτε μία σταλαγματιά νερό δέν θα μπορούσε να εισχωρήση μέσα. Έπειτα οι άποικοι κατέβηκαν στη βαρκούλα, πού ήταν δεμένη στο πλευρό του ύποβρυχίου.

Με αυτή πήγαν πίσω στην πλήρη. Έκει, στη γράμη του νερού, εξέιχαν δυό μεγάλα ρομπινέτα, πού συγκοινωνούσαν με τα ντεπόζιτα του πλοίου κι' εκανόνιζαν τη θύση. Τα ρομπινέτα αυτά ανοίχθηκαν, τα ντεπόζιτα γέμισαν κι' ό Ναυτίλος, βυθιζόμενος σιγά-σιγά, χάθηκε μέσα στα νερά της σπηλιάς.

Οι άποικοι όμως μπορούσαν να τον βλέπουν ακόμα. Γιατί το δυνατό ηλεκρικό του ράς έφώτιζε τα ύδρα και διάφανα στρώματα, ένφ ή σπηλιά γίνονταν πάλι σκοτεινή. Τέλος κι' ή λάμψη αυτή έσβυσε στα βάθη της λίμνης. Ο Ναυτίλος, πού δέν ήταν πιά παρά το κελώριο φέρετρο του πλοίαρχου Νέμου, είχε καθήσει στον πυθμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Στοιχημοί των άποίκων.— Η ναυπήγησις εξακολούθει.— Η Πρωτοχρονιά του 1868.— Ποίος κανός στην κορυφή του ήφαιστείου.— Τα πρώτα συμπτώματα της έκρήξεως.— Ο 'Αύριων κι' ό Κύρος Σμιθ στή στάνη.— Έξερεσησις της κρύπτης Δακκάρ.— Τι ειχε πη ό πλοίαρχος Νέμος στο μηχανικό.

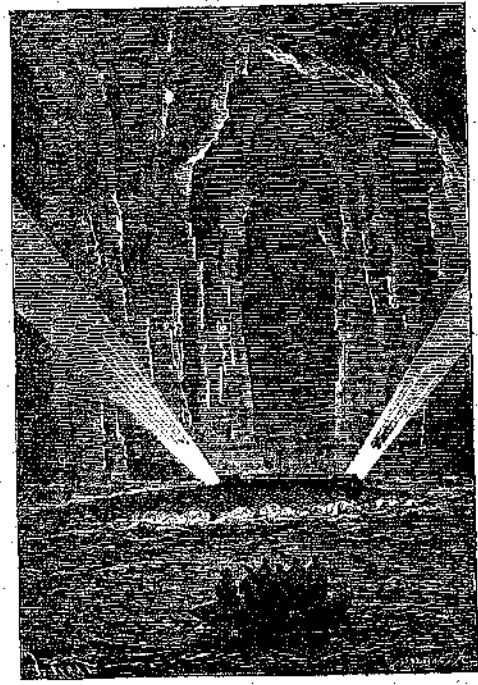
Τα χαράματα, οι άποικοι εφθασαν στην έξοδο της σπηλιάς, πού τηνώνομασαν «κρύπτη Δακκάρ», προς τιμήν του πλοίαρχου Νέμου. Εκείνη την ώρα ή θάλασσα ήταν καταίθασιμένη κι' εύκολα

(*) 'Ιδα εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 108.

μπόρεσαν να περάσουν από την άψίδα και να βγούν εζ'νοικιά. Άφισαν εκεί τη βαρκούλα, σ' ένα μέρος προφυλαγμένο από τα κύματα. Για περισσώτερη μάλιστα προφύλαξη, την τραβήξαν έξω, στο στενό άκρογάλι πού συνόρευε με το τοίχωμα της κρύπτης. Εκεί δέν είχε κανένα φόβο. Θα την ξαναβρίσκαν όταν ήθελαν.

Η θύελλα είχε πάψει τη νύκτα. Δέν έβρεχε πιά και δέν άστραψε παρά μακρυά προς τη δύση. Ο ουρανός όμως ήταν ακόμα σκεπασμένος από σύννεφα. Τελοσπάντων, αυτός ό 'Οκτώβρης, άρχή της άνοιξης στο ήμισφαίριο εκείνο, δέν άρχισε καθόλου καλά κι' ό άννεμος, με τάση να κηδών από τωνα σημεϊο στο άλλο, δέν άφιν' έλπίδες πως ό καιρός μπόροσε να σ'ε'ρωση.

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του, αφού βγήχαν έτσι από την κρύπτη Δακκάρ, πήρχναν το δρόμο να γυρίσουν στη στάνη. Καθώς πήγαιναν, ό Νάβ κι' ό Χάρμπερτ έμάζευαν το σύμα, πού ό πλοίαρχος Νέμος είχε βάλη μεταξύ στάνης και κρύπτης και πού μπορούσαν να το μεταχειρισθουν άργότερα.

Στο δρόμο, οι άποικοι δέν μιλούσαν πολύ. Τα διάφορα περιστατικά της νύκτας τούς είχαν συγκινήσει βαθεία. Ο άγνωστος εκείνος πού

ή δράση του τούς προστάτασε τόσο αποτελεσματικά, ό άνθρωπος πού ήφαντασία τους τον είχε κάνει θεό, δέν ύπηρχε πιά. Ο Ναυτίλος του κι' αυτός ήταν τώρα θαμμένοι στα βάθη της θάλασσας. Καθένας αισθάνονταν τον έαυτό του πιά μόνο, πιά έρημο από πρώτα. Γιατ' είχαν συναιθίσει να λογαριάζονται τη δυνατή επέμβαση πού τούς έλειπε σήμερα. 'Ακόμα κι' ό Γεδεών Σπίλετ, ακόμα κι' ό Κύρος Σμιθ, δέν μπορούσαν να καλλάχθουν από μία τέτοια έντύπωτη. Γι' αυτό σιωπούσαν όλοι, σκεπτικοί, καθώς γύριζαν σιγά στη στάνη...

Στις έννιά το πρωϊ, οι άποικοι εφθασαν στο Γρανίτινο Παλάτι.

Ήταν αποφασισμένο να έπιπευσθη το κτίσιμο του καινούργιου πλοίου κι' ό Κύρος Σμιθ σ' αυτό θ'αφίερωε τώρα όλο του τον καιρό κι' όλη του τη δραστηριό-

τητα. Δέν ήξεραν τί τούς έφύλαγε το μέλλον. Ήταν λοιπόν μιά έγγωση για τούς άποίκους να χουν στη διάθεσή τους ένα γερό καράβι. Ίκανό να ταξειδέη ακόμα και με τρικυμία, κι' αρκετά μεγάλο για ταξειδί κάπως μακρινό. Κι' αν ακόμα, μετά το κτίσιμο του καραβιού, οι άποικοι δέν θάποφάσιζαν άμέσως να φύγουν από τη νησο Λιγκάλν για να φθάσουν είτε σε κανένα νησι της Πολυνησίας, είτε στις άκτες της Νέας Ζηλανδίας, έκρεπε τουλάχιστο να πάνε το γρηγορώτερο στη νησο Θαδώρ και να φέρουν το σημεϊωμα για τον 'Αύριων. Ήταν άπαραίτητο, για την περίπτωση πού το θαλαμηγό του λόρδου Γκλήναρθαν θα ξαναφαινονταν σ' εκείνα τα νερά και για κανένα λόγο δέν έκρεπε να το άμελήσουν.

Ξαναρχισαν λοιπόν οι εργασίες. Ο

Κύρος Σμιθ, ό Πέγκροφ κι' ό 'Αύριων, βοηθούμενοι κι' από τον Γεδεών Σπίλετ και τον Νάβ, όταν άλλη αναγκαία εργασία δέν τούς άπεσχολούσε αυτούς, εργάσθηκαν άδιάκοπα. Το καινούργιο καράβι έκρεπε να είναι έτοιμο σε πέντε μήνες, δηλαδή άργας του Μάρτη, αν ήθελαν να επισκεφθουν τη νησο Θαδώρ πριν αρχίσουν οι τρικυμίες της 'Ισημρίας. Γι' αυτό οι ναυαγοί μας δέν είχαν στιγμή. Το καλό ήταν πού

τασκαεύσαν κι' άρματωσία, γιατί τα κατάρτια και τα πανιά του Γοργόυ διατηρούσαν όλα. Τα σκάφος λοιπόν μόνο έκρεπε να τελειώσει γρήγορα.

Με τις σπουδαίες αυτές εργασίες έτελείωσε και το έτος 1868. Το σκάφος, σε δυόμισυ μήνες, ήταν σχεδόν έτοιμο. Και τώρα πού είχαν μπη τα πρώτα ντυσίματα στο σκελετό, φαίνονταν πιά πόσο καλό ήταν το σχέδιο πού είχε δώσει ό μηχανικός και πόσο καλοτάξειδο γίνονταν το καινούργιο καράβι. Ο Πέγκροφ έδούλευε δραστηριότερ' απ' όλους και γρινιαζε μάλιστα όταν άφινε κανέναν τα εργαλεία του ναυπηγού για να πιάση το τουφέκι του κυνηγού. Ήταν βέβαια άναγκαή να γεμίσουν οι αποθήκες του Γρανίτινου Παλατιού για τον ερχόμενο χειμώνα.

[Έπειτα συνέχεια]

δει η 'Βρώση' της, πού δημοσιεύθηκε στο 11ο φύλλο, ούτε μίσηση είνε, ούτε αντίγραφο. Νομισματώδες, πώς θα έφθασα στο σημείο να κλέψω ένα βιβλίο, για να φανώ στη Σ. Σ. 2;» Πείθεται και συγγαίματι ή Θ. Ψ. για τώρωτο της ποιημάτακι. Αν έξέρωσα την ύποψη μήπως το αντίγραφο από κάποιον, ήταν γιατι το βρήκα τόσo όραιο. Έπειτα μ' αυτές τις αντίγραφες πού μου καταγγίλλονται δεξιά και αριστερά, τόγω κι' έχω χαμένα. Μολάω με τον άνθρωπο πού κάπρε με τό καλό και φουσά και τό γιαούρτι...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμων εγκρίνεται ή άγνωστάκι, αν δέν συνοδεύεται από του δικαιώματος, όδ. 2. Τα δημονώμανα ή αναγνωόμενα λογισμ. μέχρι της 30 Νομβρίου 1918. Όσα συνοδεύονται από ά άνοιγμα εις άγόμε, και όσα από Κ εις κορσέα.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρό Μανταρινόπουλο, ά. (ΠΕ). Φουτιά, κ. (ΕΠ). Τόσκια, κ. (ΝΚ). Αδικορότιστα των Βαλκανίων, κ. (ΜΝ). Παπαφιλικός, ά. (ΙΙΙ). Νεράδα των Αργάφων, κ. (ΙΑ). Καρδιοιστοίμα, ά. (ΔΑ). Αρείς, ά. Στέφανος της Νίσης, κ. (ΑΝ). Χιονομέτρος Ιαβρογός, ά. (ΧΔ). Ζιζάνιον Αιτωλοκαρνανίας, κ. (ΒΙΙ). Δαδερβός, ά. (ΜΠ). Αχμιάτορας, ά. [ΘΑ] Πορμένη Κωδία, κ. [ΣΠ]. Έλεσθερος Κασοταρινουπόλισης, ά. [Δ]. Χορός τοδ Ζαλόχου, ά. (ΠΑ).

Αναγεώσις Ψευδώνυμων: Χιόνι τοδ Μπιζανίου, κ. Παιδί τοδ Μύλλοντος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50 Δια τας περιόδους 10 λεπτά ή λέξις. Η Μ. επιθεωρούσιν νάνταλλάξουν: — ό 'Ισπότης δέ Βοδού με Ίσρα. Μεικδοσος, *Αγαποπολιτισσάν και όλους. — ό Τσοπανόλας με όλες τίς Βουκοπούλες. — ό Φουρούς της 'Ελλάδος με Μωσόν. Ακτήρ, Θεσσαύ. τ. Έλευθ. Κάριεν. Παναί. Ένωσις. — ό Μήτρον δέ Διβνίτς με Ροσρόφ. Νίν. Ρομλίν. Μανόν. Κάριεν. Ρωμοβλάδ. — ή Έπτάλόφος με Έλευθ. Πόλη. Σαμουαπ. Κατοργάραν. Δεσπ. Αρκελίον. Ανκρόν. Φορην τ. Ηπ. Νικήρο. Γαλανό. Ινδαλίμα. Τήσ. Ηπει. Γιάν. Αγιάν. Ρεζανά. Άλιαν. Παλλάδα. Σουλιώτισσαν. — τό 'Αεροναυτοπούλο με Διαβ. τ. Γειτ. Πινέλο τ. Ρωφ. Σει. Αδά. Ανεμοστροβός. Τριλλοσος. Ειμαρμ. Ρεζεντά. Κόμ. Χι. — τό Χιόνι τοδ Μπιζανίου με Κοκ. Γιάντι. Ίσρα. Νέο. και μ' όλους. — ό Άρλι. με Φωχό Χαρμο. Ψέν. Κοκλ. Σίν. Νεάν. Ζιζέναν. Μυγά. Βοροπ. Ρεζεντά. Βερβίτιαν. Τριλλοσο. — ή Νοσταλία με Νικήρο. Γαλανό. Δοξα. Φουσανέλλ. Κωρε. Παλ. *Οδυσοία. Γιώταν. Ψωμίδα. — ή Κόρη τοδ Παναχαϊκού με Σατανάν. Διγ. Δαίδην. Τριλλοσο. — ή Έπτάλοφος με Κισρω. Βόλι. Ποναί. Κάριεν. Θιμ. Ψυχ. *Ατόρμ. Έλλην. Έλευθ. Έλληροπ. Κάριαν. Κελαϊδίσοραν. Ιραχρίαν. Μπουμπουλίαν. — ή Χρυσάλλης με Ναισυφρόσοραν. Δικέρ. Δερ. Ήδι. αμ. τ. Δικ. — ή Έλεσθερη Πόλη με *Αμίλα. Βόρν. Αδικορ. τ. Βουαντ.,

Βερβίτιαν. Νοσταλίαν. Μελογγ. Σελήνολ. — ή Ροσάλλα με Μελογγ. Σουθ. Κορ. τ. Κυμ. Πινέλο τ. Ρωφ. Μαχαβαράταν. Τριλλοσο. — τό 'Ελληνοπών Κλέος με Ρεζεντά. Βοροπούλιαν. Ίουδιόθ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τοδ φίλους της: Τσοπανόκο (Έστειλα) λ'μρός: 0,50+1,00=1,50). Κόντε Κουρούπτη [ναί, με έλα τά φευδώνυμα' από τάς 13 πού έστειλες, έπέρασα 2 εις τήν 'Επάρεταιν και σ' έπίστασι με 11' εύχαριστώ πού!] Ηρωσα τών Δολιανών (όρ. 2) 'Αρχαίαν Δόξαν (πιά: σου άνεκριθη εις τό 10ος φύλλο) κι' έχω σε άγαπό πολύ!) 'Ιουδιόθ (νά το, τώρα τό βνοίξα) Κωρετ. Παλαιολ. (διδουδάση) 'Ευδόσο Νίχη (ό Μ. Α. δέν δεχεται συνεταιρισμόν) Φίλορο τοδ Λεβάντε (ά: να συνειθισς βέβαια πρέπει να σε βοηθούν)' Ανδρείον Πολεμιστήν (πάς να σου στείλω τήν λύσιν; να τήν βρής μόνοσ σου) Φεσθονια (ση Άθροιστή, ό πληρ. αύτω τών όνομάτων κένει και εις: ες και εις οδες: μηθιτές και μηθιτώνες) τοδ χύδης λέγεται και χύες και κάποτε έχτες: τό όρηνησέσο σημαίνει και όδηγώ και διδάσκω και συμβουλεύω και: ό πρόκληρ γίνεται πρόκληπις, όπωσ ό κόραξ-κόρακας όττε; τ; κακό βρέσκει 'ς αύτά; δημοτικώτατα, κανονικώτατα, ωραιώτατα) Βισ. Δ. Βογ. [βρωδ. έστειλα] Τόσκον (σου τό εύχομαι ένκαρδίως: πολλά χαριστόματα στο άλησμονητό μας Ένα Χιώτακι) 'Αστέρη τ. Βέγα (είναι χαλάβες πού λαβαλιών μέρος στοδς Διαιγων. και άν απανοόσο στον καθένα έν έλήθη ή άπάντησις του ή όχι, θα έπρεπε, στο Γραφεσίο, να μήν κίνουμα όλοι μας έλλη δουλειά, παρά να φάγομαται τά χαρτιά' άφνω δά ότι και τό φύλλο θα έγέμισε από τέτοιες άκωνησίαις) Κ. 'Αγγ. (ή 'Μητριώδες άνευτωπή πρό όλίγου εις Β' έκδρσιν' πωλάται όρ. 2.) Τρισεύγεννη (τώ-σταίλα) Πειρακνήριον (είς το προσέχε) 'Ατρούμητον Χειμάραν (ά: όλα σου άπήνησεσ ό κ. Π. Ιτακίρωσ;) Γαλήνην (σου άνεκριθη στο 12ον, εύχαριστώ διά τό έσπαθίσμα) Φρόντων (δέν τό έβρω οδ' έχω' μιά φορά έλεγαν Φελιστ. 'σου; νοικοκυράλοσ, τούσ, άστούσ, με τίς άδικώτατες συντηρητικές ή στραβές ιδέας: αύτό όρδ γε, ή κάτι τέτοιε έννοσιών και τώρα με τό Φ. σου;) 'Ατρούμητον Σημισοφόρον, Τυρπύνα, Σοφόν Ήγεμία κη. κη.

Πεταχτήν Νησιωτοπούλιαν, Ίουλιαν Μακρή, Γεώργ. Λαμπ. Τέλιωνα (εύχαριστώ για τό έσπαθίσμα) Ξετσου. Δορόδον, Λυφ. τ. Όμ. Κάριεν. Κύμα (έλαξα εύχαριστώ.) Μήτρον τ. Λεβ. *Ατρούμητον Λεοντα, Φωριδίεσ, Έπτάλόφον, Μικρό Μανταρινόπουλο, Μεγάλην Έλλάδα (έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς άνοιξα μετά τήν 25ην Φεβρουαρίου, θ' άπαντήσω εις τό προσέχεσ.

Ο ΟΛΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ό όποδός δημοσιεύθη εις τά τέσσαρα πρώτα φύλλάκις, ευποθή και χωριστά και πωλάται εις τό Γραφεσίο μας λεπτά 30. (Ταχυδρομικώς, λεπτά 35.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοδ 1906 Διαιγων. Αύσων Μαγίων—Μάγου. άι λέσσεσ δεκατά μέχρι της 7ης Μαίου, έλλά και πέραν της προθεσμίας αυτής έρ' όσον δέν θά έχουσι άκόμη δημοσιεύθη, όπωσ και τών προηγουμένων φυλλαδιών.]

192. Δεξίγριφος Β'ός ίεροσ τό πρώτον μου, 'Ερωτηματικόν τό δευτερόν μου. 'Απλου γράμμα τό τρίτον μου. Κι' έλάττωμα κακό τό σνοβόλν μου.

Έστάλη από τόν Κίσφορ τοδ Μαγιά

193. Συλλαβόγριφος Πέντε γράμματα μονάχα Σή γουμήν ό λότης βέβει Κι' ή: Άφρηκή; μιά γόρα Βίσει έμψρο; του και θανμάζει.

Έστάλη από 'Αείωνος τοδ Κισθαροδού

194. Στοιχειόγριφος Νήσον ή: 'Ελλάδος 'Αποκρητήσικε Κι' άνακτα Βερβέρον Όιτω σχηματίσικε

Έστάλη από τοδ Αιολέωσ 195. Απαγραμματισμός Όλο τό πρόσωπο ή: γή. Τή άνοιή πεπιάσο. Τή τέη των γραμμάτων μου Διγία τού' άλλέξω, Κι' κένω εύδοξ ένα ύδρο, Πρατικώληριον, πικρό.

Έστάλη από της 'Ευδόσο Νίχη

196. Γαίνα + *** = Βισαίω; τ. Περοσών * + *** = Ήλιον άρπακτικ. ** + ** = Κρότος 'Αισρωπίης. * + * = Δένδρον ύψηλον. ** + ** = Διμήν Κωδης. * + *** = Θούσ άρχαίος. * + *** = Θεά.

Οι σταυροί νήσοσ ή: 'Ελλάδοσ.

Έστάλη από τοδ 'Ιδαίουσ 'Ελληνοσ

197. Έπιγραφή ΔΑ ΚΑΙ ΚΑ ΓΑ ΔΙ ΓΕ ΔΕ

Ζητείται ή άνάγνωσις ή: Έπιγραφήσ ταύτης.

Έστάλη από της Μανόν

• 198-202 Μαγίων Γράμμα Τη άναλλαγή ένός γράμματοσ έκάστησ των κάτωθι λέξων ή: ένός άλλου, πάντοτε τοδ αύτοδ, να σχηματισθούν άλλα τόσασι δίχρονα λέξεις: Βόλος, κόρη, πόλις, σορός, χορικός.

Έστάλη από τ. Σουδερίου τ. Βερσαλλίω.

203. Ποικίλη 'Ακροστιχίς εκ Τένων.

Νά εύρεθοσ τένα (μιά ή θυγατέρες) τών κάτωθι άνεπερωόμενων προσώπων ούτως, όσπε τό πρώτον γράμμα τοδ πρώτου εύρεθεσόμενου τένασο, τό δευτερόν τοδ δευτερόν, τό τρίτον τοδ τρίτου και καθέξή; ναπαταλόν Γίγαντα, τόν όποτον έφίνουσεν ό Ηρακλήσ:

1, 'Ατρεύ. 2, Ολιτικός, 3 Πράμοσ, 4, Μίνωσ. 5, 'Αλέξανδοσ. 6, 'Αχιλλεύσ, 7, Ζούσ.

Έστάλη από τοδ Φαέδογγοσ

204. Μεικτόν

Συμφρ. - δ - τυ - ιασις - η - ιασις

205. Γρί φασ

Έστάλη από τ. 'Ατρούμητ. Σημισοφόρου

ΛΥΣΕΙΣ τών Πνευματ. Ασκήσ. τοδ φύλλου 52 394. Πάρος—Πάρις—395. 'Αργός—Άργός—396. Η 'Ηλέκτρον, τό ήλεκτρον 397. ΡΩΔΑΝΟΣ ΔΩΝ (Ζούσ) Θ Ο Α Ν Χ Η Ρ Μ Υ Δ Ι Α Γ Α ς ρ γ α ο α σ ε σ η ν η Π ο σ η τ η ς Δ ο ρ ι ο σ α, Γ ρ α ι ω ν, Ν ο ρ β η γ ι α. — 399. Κάνα τό καλό και όρ' έσ τό στί γιαλό.— 400. Θ ο μ ο υ κ ρ ε λ τ ε ι (Θή μου-Έρωτή.)

[Αι λέσσεσ τοδ 1ου και 2ου φύλλου τά δημοσιεύσοσ εις τό φύλ. 53 Μαγίων. Όσοι δέν τά έσσεσαν άκόμη έχουσι έως τότε να δέν να τίς στείλουν. Αν θέλου να λάβουσι μέρος εις τό Διαιγωνίον Αύσων τών μητών Δεκεμ. — Φεβρουαριόσ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [18-164] Υπερευχαριστό διοικητικά σωματεία των ελληνικών εργατικών μελών «ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» δι' ελκυστική αυτών συλλογητήρια. ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ [18-165] ΨΕΥΤΙΚΗ ΚΟΥΚΑΙΤΣΑ, τὰ σὺδ θεορὰ μου συλλογητήρια. ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ [18-166] ΣΤΟ ΘΕΙΟ ΤΗΣ 'ΙΕΡΕΥΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Με λόπη μου πληροφόρησα από το Κωνσταντίνου Αδάμο πως είχαστε άρρωστοσ. Πιστεύω τώρα να γινήσασ καλά. Τό εύχόμαι και τό πούδι ό δόξασα. ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ [18-167] ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, Σέ ψήσασ άνεπερωτόμισοίσ όκασ σοι μου έσ τά πρώτα ήσ ησν όμαλά—και έβρεισ τίς ποιέσ άνωμαλίσ μιλάσ—θά υίολησοσ τήν ύποψη φιλότησ σου ό άλλόγασ; μαε «Νέα Έλλάσ»

Με περισσή άνάγην ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ [18-168] Τί σά; λέει ή Μασοτρίνα με τό 1 όμορφα ποιήματά της; Άφή τό Δαρεισοδό Διολάκι το καζίμο πού είναι τόσο χαριτωμένο; Διγρά Δαίδη [18-169] ένς Νεανία, δεχέσαι νάνταλλάξασ μεν σκέψεισ; *Αρεί [18-170]

ΔΗΛΟΣΙΣ Αμαχρωπών δια το Βερωτερκόν, άν κηκόμοι με διακόψω τήν άναλλαγήν Μ. Μιστικίων και εύχαριστάσ θερωσ; όσωσ είχαν τήν εύγητή κλωσόνγη, να μού προτείνοσ, ή να έχόσω προτάσει μου για άνατά σγη. ΑΣΟΦΟΣ [18-171]

Όσους με συλλογηθήσασε για τό θένω τό τραχητόσ μου άδελφούσ εύχριστώσ θερωδ. ΟΝΕΙΡΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ Χίλιεσ συγγόμιεσ για καθοτήρησι. [18-172] Ανετάλλασσασ κάρτε ποστάλ με τίς ής Άγρινίου συναδέλφοσ Δεξοθή; Παράδοξα. — Φωτερό Σκοτάδι, Χιονομέρη Κόνα. [18-173]

Κόρη τών Κυμάτων, άν μπορείσ έβρει με. ΡΑΦΑΕΛΛΑ, συμπαθήτριά σου [18-174] Ρεζεντά, τὰ σὺδ έχάρησα συγγεσχητήριά μου δια τό έρρασιν τετραδίου Μ. Μ. 'Εκνετηγείωδ